

Većina ljudi zna za tragediju Titanica. Ali malo tko je čuo za Jenny – mačku koja je možda osjetila katastrofu prije svih ostalih.

Jenny nije bila bilo koja mačka. Bila je službeni lovac na miševe na brodu, dovedena na brod kako bi kontrolirala populaciju štakora. Tijekom Titanicovih probnih putovanja, okotila je leglo mačića, a o njoj se s ljubavlju brinuo član posade Jim Mulholland.

Jim joj je napravio malo toplo gnijezdo blizu kuhinje, blizu topline kotlova. Tijekom pauza, krišom bi joj donosio komadiće hrane. Njihova tiha rutina donosila je rijedak osjećaj smirenosti usred žurbe priprema najvećeg broda na svijetu za njegov prvo putovanje.

Ali onda... nešto se promijenilo.

Nekoliko dana prije nego što je Titanic trebao napustiti Southampton, Jennyno ponašanje postalo je nemirno. A onda – bez upozorenja – počela je nositi svoje mačiće, jednog po jednog, s broda. Niz prolaz. Na kopno. I nikada se nije vratila.

Jim ju je promatrao. I nešto je kliknulo. „Ta mačka nešto zna... nešto što mi ne znamo.“ Vjerujući svojim instinktima - ili možda njezinim – Jim je spakirao torbu. Tiho je sišao s broda. I nikad se nije vratio. Svi znamo što se sljedeće dogodilo.

Godinama kasnije, Jim, sada već starac, ispričao je svoju priču novinaru. Zasluge za spašavanje života pripisao je Jenny. Njezin instinkt – drevni, tihi i nepokolebljivi – možda je bio jedino pravo upozorenje koje je itko ikada primio.

Jer ponekad heroji ne nose uniforme. Ponekad imaju krzno, brkove... i srce koje jednostavno zna.